

Creation of Man

Na een enorme knal, waarbij het object en het subject tot een voorstelling versmolten raakten, loop ik de trap op naar de ingang van theater Ombelico del Mondo waar op die avond, de voorstelling *Creation of Man* zal worden gespeeld.

In de vooraankondiging had gestaan dat de eerste akte (*To Be*) een dualistische kijk zou geven op een wereld, waarin de waardebeoordeling van de mens wordt gedaan aan de hand van strikte regels en wetten, “waardoor de mens uiteindelijk klem komt te zitten in haar eigen religie.

De angst voor het onbekende en voor de dood zouden bij deze voorwaardelijke en controlerende gedachtegang een belangrijke motor zijn.

Vanwege een paradoxale kijk op goed en kwaad, ziet de mens niet in, dat in dit eerste *To Be*-bedrijf deze conceptuele waardering haar alle creativiteit ontnemt.

Moeiteloos accepteert men eigen religie en subcultuur als ‘het goede, en projecteert vervolgens met hetzelfde gemak alle dilemma’s en problemen, die zich voordoen op andersdenkenden, die ook weer niet zo andersdenkend zijn als je zou verwachten van andersdenkenden.

Deze aanpak in de regie levert spannende momenten op en het publiek zit met ingehouden adem te kijken hoe schuldigen worden gestraft en hoe geweldig en zinvol het is dat oorzakelijk geweld kan worden ingezet tegen de vijand.

Bij de naderende dood van de hoofdrolspeler moet iedereen een beetje huilen, omdat deze held het vaderland heeft gediend naar eer en geweten.

Wat mij opvalt, is dat in deze epiloog, de held zijn heldendaden beschrijft als gruweldaden... Het publiek is dit volledig ontgaan in het dal van tranen.

Geëmotioneerd verlaten de bezoekers de zaal, nadat onze held in zijn doodsangst zijn laatste adem heeft uitgeblazen...

Ik blijf zitten... De zaal is leeggestroomd en alsof er een orkaan heeft gewoed, liggen er overal plastic bekertjes, popcornzakken, snoeppapierjes en verkreukelde programmaboekjes... rommelig... maar wel vertrouwd...

Wat bedoelde de held tijdens zijn doodstrijd met “... mijn concept is ontworpen”?

Or... Not to Be...

Had hij een keuze gemaakt?

Viel er iets te kiezen?

En ik?

Wat zou ik doen?

Wat wil ik eigenlijk?

Ik loop naar de kassa en koop een kaartje voor de tweede akte ... *And... Not to Be...*

Wanneer het zaallicht uitgaat, blijkt dat ik de enige bezoeker ben.

Mijn overleden held komt het toneel op alsof er niets is gebeurd en zonder iets te zeggen tovert hij een sleutel uit zijn jas.

Hij vertelt over zijn wens om al vrij mens te leven en dat hij daarom deze sleutel, waarmee hij het ondeelbare dualisme kan kraken, altijd bij zich draagt.

Ik schrik daarvan.

Dit is een duivels dilemma...
Stel je eens voor!

De held van vroeger vertelt dat hij door de oorlog vervreemd is geraakt van de wereld, waarvan hij dacht dat zij goed en de waarheid was.
Het contact met zijn dierbaren verslechterde na zijn repatriatie, maar hij begreep ook dat zijn ervaringen niet te delen waren met hen die hem zo na aan het hart lagen.

Plotseling verandert iets in zijn stem en laat hij de sleutel van zijn linker in zijn rechterhand glijden...

“Wanneer mijn ervaringen niet te delen zijn, dan moet ik wel een uniek mens zijn en kan mij het goed en kwaad nooit opgelegd worden”, spreekt de held.

“Met deze sleutel neutraliseer ik het denken in goed en kwaad en kan dan, zonder dat mijn vroegere interpretatie hiervan mij achtervolgt, zelf betekenis geven aan mijn leven.

Het is een herscheppings-moment in de omgekeerde richting waarin ik mijzelf in het oude denken ophef en vanuit die autonomie een creatief leven kan leiden...”

Met open mond zit ik te luisteren... dit is een dubbelinterpretatie... *To Be And not to Be*... je bestaat dus blijkbaar wel en niet!

In dit gebied beweegt zich dus de Ethiek, verscholen in alles wat buiten de voorstelling, de zingeving en de symbolische orde speelt.

Het draait dus om ont-zinning wanneer je jezelf en anderen geen geweld aan wilt doen...

“... vanuit die autonomie een creatief leven leiden...”

Ik hoorde zijn stem nog toen hij het podium had verlaten... mijn held...

Ik telde de treden toen ik naar buiten de trap afliep... 10...9...8...
bij iedere stap verminderde mijn angst om te vallen...

Wat zal ik doen?